

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobkyně: **L. B.**, zast. JUDr. Milošem Sobotkou, advokátem, se sídlem Jungmannova 68, Tišnov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o zvýšení důchodu pro bezmocnost, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2007, č. j. 34 Cad 50/2007 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatelky JUDr. Miloši Sobotkovi, advokátu, se sídlem Jungmannova 68, Tišnov, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč. Tato odměna bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2007, č. X, zamítla žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žádost žalobkyně o zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost pro nesplnění podmínek ustanovení § 70 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Brně – venkov ze dne 15. 1. 2007 není žalobkyně ani částečně bezmocná, neboť při nezbytných životních úkonech nepotřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby.

V podané žalobě a jejím doplnění poukazovala žalobkyně na svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Zdůrazňovala problémy s páteří a skutečnost, že při práci na vrtačce jí prasklo svalstvo na ruce a ta se zablokovala. Popisovala i další zdravotní problémy a namítala, že její zdravotní stav nebyl správně posouzen, neboť vůbec nebyla předvolána před komisí Okresní správy sociálního zabezpečení v Brně (dále též jen OSSZ) a posudek byl vypracován na základě starých lékařských zpráv. Navrhovala, aby byly zhodnoceny lékařské zprávy, které připojila k žalobě, a žádala, aby byla vyžádána zdravotní dokumentace od MUDr. S. Navrhovala, aby Krajský soud v Brně rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2007 zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně po provedeném jednání rozsudkem ze dne 13. 9. 2007, č. j. 34 Cad 50/2007 – 33, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Ve svém rozsudku vycházel z obsahu posudkové dokumentace a z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště v Brně, ze dne 23. 8. 2007. Po zhodnocení provedených důkazů dospěl k závěru, že žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyla bezmocná podle § 70 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. Soud proto podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala včas kasační stížnost žalobkyně (dále též jen stěžovatelka), a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní – dále jen s. ř. s.). Namítala, že napadené rozhodnutí žalované je odůvodněno velmi stroze a obecně, a není z něho zřejmé, na základě čeho dospěla žalovaná k závěru, že stěžovatelka není ani částečně bezmocná. Poukazovala na to, že již v žalobě napadala tu skutečnost, že vůbec nebyla předvolána před OSSZ Brno – venkov, přičemž posudek OSSZ nebyl stěžovatelce doručen a není ani obsažen ve spise sp. zn. 34 Cad 50/2007. Šlo tedy ze strany posudkového lékaře o ryze formální věc v rozporu se zákonem, zejména správním řádem.

Stěžovatelka dále uvedla, že z posudku posudkové komise je zřejmé, že komise nedostatečně ve všech souvislostech a konkrétních jejích životních podmínkách, hodnotila otázku částečné bezmocnosti, tedy potřebu dlouhodobé pomoci jiné osoby při některých nezbytných životních úkonech. Komise ani soud dostatečně nezohlednily tu skutečnost, že stěžovatelka žije sama v obci H., tedy mimo jakoukoli občanskou obslužnost, která je až v T., pro stěžovatelku těžko dostupném. Komise sice konstatovala, že za pobytu na lůžku je schopna se posadit, povstat a opět se posadit, vůbec se však nezabývala otázkou, kdo zabezpečí stěžovatelce nezbytné životní úkony, jako nákupy ve vzdáleném T., úklid, praní, udržování bydliště – domku, obstarávání a uskladnění dřeva a uhlí, za situace, kdy jak několikrát stěžovatelka uvedla, nemá dlouhodobě zprovozněný bojler a na jeho opravu nemá finanční prostředky. Komise sice konstatovala, že stěžovatelka je schopna jíst připravený pokrm a nápoj, vůbec však neřešila otázku, kdo stěžovatelce tento pokrm a nápoj uvaří, resp. připraví, či zda je stěžovatelka vůbec schopna obstarat si suroviny a jídlo si uvařit a nápoj si připravit sama.

Stěžovatelka dále namítala, že se posudková komise ani soud nezabývaly stěžovatelkou tvrzenými problémy po prasknutí svalstva a bolesti v kolenech, zejména v pravém. Obecné konstatování komise, že stěžovatelka je obézní a má zhubnout,

stěžovatelka také ve svých podáních několikrát napadala jako tendenční s tím, že pro zdravotní problémy je u ní hubnutí problémem. Soud se však s těmito námitkami nevypořádal.

Stěžovatelka poté požádala o osvobození od soudních poplatků. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatelka podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v rozsudku krajského soudu neshledal.

Z obsahu posudkové dokumentace plyne, že stěžovatelka v letech 1980, 1981, 1987 žádala o přiznání statutu osoby se změněnou pracovní schopností vždy s negativním výsledkem. Dne 6. 11. 2006 požádala o zvýšení důchodu pro bezmocnost. V obsahu spisu je založen lékařský nálezný pro zjištění bezmocnosti MUDr. V. K. ze dne 9. 12. 2006. V nálezu je uvedena klinická diagnóza a somatický nálezný. Podle obsahu nálezu byla stěžovatelka orientována místem, časem, visus v normě odpovídající věku, lehčí hypakuse, šepot slyší špatně, dobře hlasitou řeč. Psychicky je komponována, schopna čtení, psaní, komunikativní, dorozumí se, spolupracuje. V nálezu zjištěný stav se může zhoršit v progresi vertebrogenních obtíží, zhoršením hybnosti, atd. Stěžovatelka podle nálezu potřebovala pomoc při zajištění úklidu, udržování domu, zahrady. Stěžovatelka žije sama. Ve vztahu k úkonům rozhodným pro posuzování bezmocnosti vyplývá z nálezu, že je schopna všech tam vyjmenovaných úkonů bez pomoci. Ze záznamu o jednání OSSZ Brno – venkov ze dne 15. 1. 2007 vyplývá, že stěžovatelka byla navštívena lékařem OSSZ dne 12. 1. 2007, avšak nikdo neotevřel. Pomoc jí poskytuje J. Z. stěžovatelka je soběstačná, nepotřebuje pomoc při životně důležitých úkonech, chůze je nejistá, s pomocí hole nebo přidržováním se nábytku. Podle posudkového zhodnocení stěžovatelka nepotřebovala

pomoc jiné osoby při základních životních úkonech ani při nezbytných životních úkonech. Bylo uzavřeno, že stěžovatelka není bezmocná podle § 70 zákona č. 100/1988 Sb. a § 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. v platném znění, neboť nepotřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby při nezbytných životních úkonech ani nejde o osobu prakticky nebo úplně nevidomou.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 2. 2007, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost pro nesplnění podmínek ustanovení § 70 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. Rozhodnutí o nároku na dávku, jejíž přiznání je podmíněno zdravotním stavem, je závislé především na odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů, jakož i skutečnosti rozhodné pro přiznání, odnětí, event. změnu zvýšení důchodu pro bezmocnost, posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění). Uvedené komise jsou přitom ze zákona povolány nejen k celkovému posouzení zdravotního stavu, dochované pracovní schopnosti a rozsahu a charakteru pomoci, dohledu, popř. ošetřování jinou osobou při úkonech braných v úvahu pro posouzení bezmocnosti, ale i k zaujetí posudkových závěrů o bezmocnosti a jejím stupni ve smyslu ustanovení § 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., třebaže jde v oblasti rozhodování o zákonných nárocích ve věcech důchodového zabezpečení (pojištění) především o pojmy právní. Posudek komise ovšem soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., nicméně vzhledem k jeho mimořádnému významu v tomto řízení, plynoucímu z uvedené zákonné úpravy, nevzbuzuje-li takový posudek z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti žádnou pochybnost a nejsou-li tu ani jiné skutečnosti nebo důkazy, jimiž by správnost posudku mohla být zpochybněna, bývá zpravidla v řízení důkazem rozhodujícím.

Nejvyšší správní soud především uvádí, že výše uvedené zásady vyplývají z postupu v řízení o dávkách důchodového pojištění a sociálního zabezpečení upraveného v zákoně č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Podle § 5a zákona č. 582/1991 Sb. o dávkách důchodového pojištění (tedy o zvýšení důchodu pro bezmocnost) rozhodovala do 31. 12. 2006 (od 1. 1. 2007 zákon č. 108/2006 Sb. a další) Česká správa sociálního zabezpečení, a to na podkladě posudků lékařů Okresních správ sociálního zabezpečení, kteří mj. posuzovali i bezmocnost občanů (§ 8 zákona č. 582/1991 Sb.). Okresní správy sociálního zabezpečení pak předkládaly uvedené posudky (záznamy o jednání) České správě sociálního zabezpečení k rozhodnutí o dávkách sociálního zabezpečení a důchodového pojištění [§ 6 odst. 4 písm. i) zákona č. 582/1991 Sb.]. Lze tedy konstatovat, že posudek lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení o bezmocnosti, byl stěžejním podkladem pro rozhodnutí o nároku a výši zvýšení důchodu pro bezmocnost. K tomu nutno pro úplnost konstatovat, že stěžovatelka žádost o dávku uplatnila dne 6. 11. 2006. Podle § 120 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., osoby, kterým ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona náleželo zvýšení důchodu pro bezmocnost podle dosavadních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona považují za osoby závislé na pomoci jiné fyzické osoby a) ve stupni I. (lehká závislost), jde-li o osoby částečně bezmocné, b) ve stupni II. (středně těžká závislost), jde-li o osoby převážně bezmocné, c) ve stupni III. (těžká závislost), jde-li o osoby úplně bezmocné. Podle čl. II v části první zák. č. 109/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách, řízení

o zvýšení důchodu pro bezmocnost, zahájená a pravomocně neskončená přede dnem 1. ledna 2007, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Na řízení o zvýšení důchodu pro bezmocnost nebo o úpravu dosavadní částky zvýšení důchodu pro bezmocnost na dobu před 1. lednem 2007 na základě žádosti uplatněné po 31. prosinci 2006, se vztahují dosavadní právní předpisy. Žádost stěžovatelky uplatněnou dne 6. 11. 2006, bylo tedy třeba posuzovat podle dosavadní právní úpravy.

Na základě výše uvedeného je nutno posuzovat i obsah rozhodnutí o dávce důchodového pojištění či sociálního zabezpečení. Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že rozhodnutí žalované je poměrně velmi strohé. Avšak se zřetelem k tomu, že předmětem řízení byla žádost o zvýšení důchodu pro bezmocnost (kdy stěžovatelka zvýšení důchodu pro bezmocnost zatím nepobírala) a stěžejním podkladem pro rozhodnutí byl posudek lékaře OSSZ Brno – venkov, pak, je-li v odůvodnění rozhodnutí odkaz na tento posudek, resp. na jeho závěr o tom, že stěžovatelka není ani částečně bezmocná, je ještě možno podle názoru Nejvyššího správního soudu dospět k závěru, že rozhodnutí žalované je přezkoumatelné (byť na samé hranici přezkoumatelnosti), neboť vykazuje alespoň minimální standard informací o tom, proč stěžovatelčině žádosti nebylo vyhověno. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že žalovaná postupovala v souladu s ustanovením zákona č. 582/1991 Sb. a že vydané rozhodnutí lze považovat za přezkoumatelné. Námitky stěžovatelky směřující ke shora uvedenému, proto neshledal důvodnými.

Posudek lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení, resp. záznam o jednání této Okresní správy sociálního zabezpečení není součástí soudního spisu, neboť jde o důkaz vyžadovaný žalovanou v řízení podle zákona č. 582/1991 Sb. Vždy se však takový posudek, příp. záznam o jednání nachází v dávkovém spisu a v posudkovém spisu, které mají soudy posuzující nárok na zvýšení důchodu pro bezmocnost k dispozici jako důkaz, neboť bez těchto spisů by o věci nemohli věcně rozhodnout. Tak tomu bylo i v posuzované věci, kdy krajský soud z obsahu posudkového spisu vycházel, a tento spis má k dispozici i Nejvyšší správní soud.

Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že lékař Okresní správy sociálního zabezpečení nevycházel v záznamu o jednání ze dne 15. 1. 2007 z jejího vlastního vyšetření, na druhé straně však při její návštěvě v bytě dne 12. 1. 2007, při níž by byl zjišťován zdravotní stav a schopnost sebeobsluhy, nikdo neotevřel. Se zřetelem k tomu, že z obsahu posudkové dokumentace lze zjistit vývoj stěžovatelčina zdravotního stavu od roku 1980 a se zřetelem k vyčerpávajícímu lékařskému nálezu pro zjištění bezmocnosti ze dne 9. 12. 2006, který měl lékař OSSZ k dispozici, nelze výše uvedenou námitku považovat za způsobilou pro úvahu o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Povinnost zasílat záznam o jednání Okresní správy sociálního zabezpečení žadatelům o dávky zákon č. 582/1991 Sb. v jeho znění do 31. 12. 2006 neobsahoval. Ostatně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžejním důkazem pro přezkumné soudní řízení je posudek posudkové komise MPSV ČR (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.), přičemž při jednání posudkové komise dne 23. 8. 2007 byla stěžovatelka přítomna.

Pokud jde o posouzení merita věci, je třeba předně uvést, že podle ustanovení § 70 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. v jeho znění do 31. 12. 2006, se zvyšuje důchod z

důchodového pojištění, popř. úhrn těchto důchodů tehdy, je-li důchodce trvale tak bezmocný, že potřebuje ošetření a obsluhu jinou osobou; při částečné bezmocnosti se zvyšuje o 20 %, při převážné bezmocnosti o 40 % a při úplné bezmocnosti o 75 % částky, která se podle zákona o životním minimu považuje za potřebnou k zajištění výživy a ostatních základních potřeb osoby, která není nezaopatřeným dítětem [§ 3 odst. 2 písm. e) a § 7 zákona č. 463/1991 Sb. v tehdy platném znění]. Základní podmínkou bezmocnosti ve smyslu citovaného ustanovení je její trvalost a potřeba ošetření a obsluhy jinou osobou. Trvalostí se přitom rozumí soustavnost poskytované péče, ošetřením jinou osobou je míněno přímé poskytování nezbytné péče v souvislosti s domácím léčením (např. podávání léků, obkladů a pod.), při osobní hygieně (mytí, česání, výkon fyziologické potřeby); za ošetření posléze je třeba pokládat i nepřetržitý dohled, pokud to stav osoby stížené bezmocností vyžaduje. Obsluhou je pak míněna nezbytná pomoc směřující k usnadnění úkonů sebeobsluhy, např. podávání připravených pokrmů a nápojů, pomoc při chůzi, při oblékání, přenášení a odnášení různých potřeb a pod. Jednotlivé stupně bezmocnosti jsou rozlišeny v ustanovení § 2 odst. 1, 2 a 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se prováděl zákon o důchodovém pojištění. Částečně bezmocnou (odst. 1 citovaného ustanovení) je fyzická osoba, která potřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby při některých nezbytných životních úkonech, např. při mytí, česání a oblékání; za částečně bezmocnou se vždy považuje osoba prakticky nevidomá. Převážně bezmocnou je osoba, která potřebuje kromě pomoci uvedené v odstavci 1 pravidelnou pomoc, popř. soustavný dohled jiné osoby při hlavních životních úkonech, např. při chůzi a při výkonu fyziologické potřeby. Za převážně bezmocnou se vždy považuje osoba úplně nevidomá (odst. 2 téhož). Úplně bezmocná je osoba, která zcela pozbyla schopnost sebeobsluhy, potřebuje soustavné ošetřování a je odkázána trvale na pomoc jiné osoby při všech životních úkonech (§2 odst. 3 téže vyhlášky). Nutno však současně podotknout, že za úkony rozhodné pro posouzení stupně bezmocnosti se nepovažují úkony spadající do oblasti pečovatelských služeb (např. nakupování, vaření, praní apod.).

Nejvyšší správní soud je stejně jako krajský soud přesvědčen o tom, že posudek posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 23. 8. 2007 je úplný, přesvědčivý a objektivní. Vyplyvá z něho, že posudková komise v něm vycházela ze zjištění sdělených stěžovatelkou při jednání. Konstatovala, že stěžovatelka se do posudkové komise dostavila bez opory a nové nálezy nepředložila. Stěžovatelka poukazovala na chronické bolesti páteře, uvedla, že se léčí s vysokým krevním tlakem a chronickou žilní insuficiencí. Má bolesti kolenních kloubů. Uvedla, že se nemůže hýbat, a proto nemůže zhubnout. Na otázky informativního charakteru odpověděla bez chyb. Posudková komise v posudku vycházela ze zapůjčené zdravotnické dokumentace praktického lékaře MUDr. K. a neuroložky MUDr. S., dále z doložených nálezů staršího data (Rtg MUDr. P., CSc., ze dne 13. 12. 2005, interního nálezů ze dne 22. 4. 2004 a 16. 7. 1997), z ortopedického nálezů MUDr. B. Ch. z 10. 5. 2007 a rtg nálezů MUDr. E. O. Posudková komise zasedala v řádném složení za přítomnosti odborného ortopeda, přičemž vycházela i z vyšetření stěžovatelky provedeném při jednání, jehož závěry do posudku rovněž uvedla. Posudkový závěr komise o tom, že stěžovatelka nevyžadovala dlouhodobě pomoc jiné osoby při nezbytných životních úkonech ani ošetřování a obsluhu jinou osobou, dále závěry, že nevyžadovala pravidelnou pomoc při hlavních životních úkonech ani nepřetržitý dohled, jsou zcela v souladu se zjištěním učiněným v lékařském nálezů pro zjištění bezmocnosti ze dne 9. 12. 2006, podle něhož

stěžovatelka úkony rozhodné pro posouzení bezmocnosti zvládá samostatně. Nebylo zjištěno ani to, že by stěžovatelka byla prakticky, či úplně nevidomá.

Skutečnost, že stěžovatelka žije sama v obci H., která je mimo občanskou obslužnost, tedy okolnost z lidského pohledu nepochybně závažnou, nelze v tomto řízení zohlednit, stejně tak jako nelze zohlednit případnou neschopnost stěžovatelky nakoupit, uvařit, uklidit a pod. Tyto úkony spadaly do rámce pečovatelské služby, a pokud by je stěžovatelka skutečně nemohla vykonávat, nemohla by tato skutečnost úvahu o posouzení bezmocnosti ovlivnit.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v zákoně č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, účinném od 1. 1. 2007 se obsah i rozsah úkonů rozhodných pro posouzení stupně a výše příspěvku na péči rozšířil, jak vyplývá z ustanovení § 9 – 11 tohoto zákona. V posuzované věci však se zřetelem k datu podání žádosti, nebylo možno k této zákonné úpravě přihlídnout, ale soudy ve správním soudnictví byly povinny postupovat při přezkoumávání rozhodnutí žalované podle dosavadní právní úpravy (účinné do 31. 12. 2006), tedy podle zákona č. 100/1988 Sb. a podle vyhlášky č. 284/1995 Sb.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzované věci nebylo prokázáno, že by stěžovatelka ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňovala zákonné podmínky pro vznik nároku na zvýšení důchodu pro bezmocnost, a to ani ve stupni bezmocnosti částečné, neboť bylo prokázáno, že je schopna bez pomoci jiné osoby všech úkonů rozhodných pro posouzení bezmocnosti.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal nesprávným postup žalované ani to, že by napadené rozhodnutí nemělo oporu v provedeném dokazování. Rovněž neshledal nesprávnost postupu krajského soudu a napadený rozsudek považuje za zákonný, neboť se zabýval všemi námitkami stěžovatelky, při jejich hodnocení postupoval jasně a srozumitelně a poté věc správně posoudil tak, že stěžovatelka ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované nesplňovala podmínky pro zvýšení důchodu ani pro částečnou bezmocnost podle § 70 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., neboť nebylo prokázáno, že k uvedenému dni byla částečně bezmocná podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Naopak v této souvislosti poukazuje Nejvyšší správní soud na naprosto korektní postup krajského soudu, a to zejména v rámci pomoci stěžovatelce při koncipování náležitostí žaloby.

O žádosti o osvobození od soudních poplatků uvedené v kasační stížnosti nebylo třeba rozhodovat, neboť řízení o zvýšení důchodu pro bezmocnost bylo podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb. od soudních poplatků osvobozeno.

Se zřetelem k výše uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka

nebyla ve věci úspěšná a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Odměna zástupci stěžovatelky JUDr. M. S., advokátu, byla stanovena za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (převzetí a příprava zastoupení a sepsání kasační stížnosti ze dne 7. 12. 2007) po 500 Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 téže vyhlášky), tedy 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 této vyhlášky náležející k výše uvedeným úkonům, tj. 2 x 300 Kč. Celkem tedy odměna zástupce stěžovatelky činí 1600 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu